

[Schlüter.]

hele beløbet bliver opsuget. Vi taler altså om at suge likviditet op gennem f. eks. statsobligationsudstedelse i størrelsen et sted mellem 15 og 20 mia kr. Men i forvejen belastes vi jo i de kommende år af meget betydelige rente- og afdragsforpligtelser i forhold til de statsobligationer, der allerede er solgt. Hvis nationalbankdirektørens råd skal følges, så skal vi altså suge måske 12, måske 15, måske 17 mia kr. yderligere op gennem kredit, gennem udstedelse af statsobligationer. Ja men det fører jo til nye rente- og afdragsbyrder i 1977, 1978 og 1979. Af hvilken størrelse? Ja, jeg tør ikke sige, om det er 5 eller 6 eller 7 eller 8 mia kr. ekstra i de tre kommende år, som skal udredes i renter og afdrag af statskassen, men det er beløb i den størrelsesorden. Ja men så har jeg også ret, når jeg siger, at den politik, som føres i år og fortsættes til næste år, betyder, at vi påtager os rente- og afdragsforpligtelser på disse statsobligationer i størrelsesordenen 10 mia kr. om året. Det er konsekvensen af denne regerings politik. Så store vekslers trækker vi på fremtiden. Op mod 10 mia. kr. i renter og afdrag om året. Kan det gå? Ja, det kan det, hvis skatterne får lov at stige. Men hvor er muligheden for skattelettelse i de næste tre år, hvis vi oven i de nuværende statsudgifter skal regne med renter og afdrag på statsobligationer, som skatteyderne skal betale, i størrelsen 10 mia kr.? Skattelettelsespolitikken fordufter fuldstændig.

Det er, ligesom man siger: efter os syndfloden! Og man kan ikke engang håbe på, at digerne kan holde, for der er nemlig ingen diger længere. De findes ikke. De tre økonomiske ministre i regeringen kan ikke blive ansat som digegrever, for der er ingen diger at passe på. Dette er en helt uforsvarlig politik.

Christophersen (V):

Jeg skal ikke forsøge at besvare alle de interessante spørgsmål, hr. Schlüter har stillet til skatte- og afgiftsministeren — det tror jeg heller ikke jeg kan, for jeg er ikke så godt inde i alle de ting — men der var en enkelt ting, jeg godt kunne tænke mig at sige til hr. Schlüter. Jeg kunne forstå, at hr. Schlüter med en vis taknemlighed i dag sender tankerne tilbage til den septembormorgen, da han med nød og næppe slap for at

tage et medansvar for den lovgivning, vi her drøfter, men hvis han ved den lejlighed alligevel var endt dér, hvor han oprindeligt gerne ville hen, så ville han måske have været lidt bedre orienteret om, hvad aftalen går ud på. Nu siger hr. Schlüter, at man tager på kredit, og når man når frem til 1977, ja, så står man i og for sig i den samme situation. Men det, der er aftalt om omkostningspolitikken, er jo, at man også i 1977 og 1978 skal sikre, at omkostningsudviklingen svarer til det rolige forløb, der prægede sommeren 1975. Derfor vil jeg da godt til beroligelse for hr. Schlüter sige, at for mit partis vedkommende gælder naturligvis, at vi så ikke i foråret 1977 bare kan lade det hele eksplodere. Det, vi opererer med her, er første del af en omkostningsdæmpende politik, som også skal løbe i årene 1977 og 1978, og det er ting, som folketinget derfor får lejlighed til at vende tilbage til.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Burgdorf var inde på, at visse blade kunne blive ramt af, at de ikke fik denne prisdæmpende ydelse, da de var inde under friholdelsesbestemmelsen. Jeg kan berolige hr. Burgdorf med, at vi har fremført de samme synspunkter, men vi har bøjet os for de argumenter, som skatteministeren for lidt siden fremførte, at det væsentlige var, at det var dér, hvor vi fik prisdannelsen, vi skulle give den omkostningsdæmpende — undskyld, prisdæmpende — ydelse. Vi må jo sige, at det gælder ikke mange af de omtalte blade, som vi gerne så fik ydelsen. Argumentationen for, at det skal være en prisdæmpende ydelse, vil altså halte, hvis vi går hele registret igennem, selv om vi gerne havde set det.

Hr. Schlüter fremsatte nogle bemærkninger om, at det var en uansvarlig politik, for den, som ikke bygger tilstrækkelige diger, er vel uansvarlig. Med den fare, som visse mennesker lever i, og den alvor, som visse mennesker lever i, synes jeg ikke just man skal tage alt for humoristisk på den katastrofe, som sligt kunne have udviklet sig til, men det er en anden side af sagen.

Hr. Schlüter siger, at regningen skal betales, og det er jeg helt enig med hr. Schlüter i. Regningen skal betales. Men så meget landmand er jeg da, at jeg må sige til hr. Schlüter, at den landmand, som siger: det